בס"ד

יום **ג', כא' ב<u>מנחם אב</u>** תש"ס (**22** באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"כאשר ליהודים לא היתה מדינה...":
היום, **<u>כא' באב</u>**, בשנת תש"ב(1942-5702), **יאנוש קורצ'אק** נרצח, עם חניכיו, במחנה טרבלינקה. קורצ'אק, נולד הנריק גולדשמידט בשנת 1878 בפולין, היה סופר, רופא ומחנך. מ 1911-, הוא עמד בראש בית יתומים יהודי בווארשה, <u>שנוהל ע"י הילדים עצמם</u>, ואשר הוציאו לאור עתון משלהם. שיטת החינוך שלו היתה מיוסדת על חדירה עמוקה לפסיכולוגיה של הילד. קורצ'אק פירסם מחקרים עיוניים וספרי ילדים. גם בגטו ווארשה הוא ניהל מוסד לילדים ויחד עמם, כאמור, נרצח בתאי הגאזים. [האנציקלופדיה של השואה]

עשרים ושלוש שנים לאחר מכן, היום בשנת תשכ"ה(1965-5725), **שגרירה הראשון של** אותה ארץ שחוללה את חורבן היהודים באירופה, **גרמניה (המערבית), הגיש את כתב האמנתו לנשיא**, זלמן שז"ר, בצל הפגנות סוערות בירושלים ותל-אביב. השגריר, ד"ר רולף פאולס, קציין בצבא הגרמני במלה"ע ה-II, התקבל בירושלים בעיצומה של סערה ציבורית קשה.
ברחובות ירושלים התלהטו הרוחות – אלפי סטודנטים מהאוניברסיטה העברית התעמתו עם שוטרים שחסמו את דרכם אל בית הנשיא. יחד עם הסטודנטים הפגינו מאות חברי <u>השומר הצעיר</u>, שהיו ממובילי המאבק. במקביל, הגיעו לבירה אלפי ניצולי שואה ותומכי האופוזיציה, שנשאו שלטים נגד ההחלטה לכונן יחסים דיפלומטיים עם גרמניה המערבית. אבל ההפגנה הגדולה ביותר נערכה בכיכר הרברט סמואל בתל-אביב. בפני קהל שמנה 5000 איש, נשא מנחם בגין, מנהיג חירות, את אחד מנאומיו הנרגשים ביותר, והאשים את ממשלת ישראל בבגידה במיליון ילדים וחצי שנטבחו בשואה. [ישראל 50]

****

<u>מדור "ארץ זבת חלב ודבש"</u> <u>(המשך תמצית מספר התודעה)</u>**:**
...ויהיו כל עמי תבל רואים אותם כמה נאים חייהם שחיים על-פי התורה והמצוה, ויהיו מתאווים גם הם לעשות כמוהם.
רק בתחילת דרכם בלבד הכניסם ה' לגן עדנו, ופטרם מכל עמל העולם הזה כדי שיהיו סופגים תורה הרבה וילמדו לדעת ולהבין את דרכי ה' ויתחזקו באמונתם ובבטחונם, ולא ימושו מהם לעולם. והרי הם עומדים בשעה זו (שהמרגלים חזרו עם דיווחם על ארץ הקודש) לבוא לרשת את ארצם ולחיות בה חיי אנשים לפי סדר הטבע ולא על סדר הנס בלבד.
כשבאו ישראל למשה ואמרו לו, "...נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ..." [דברים **א'** 22], לא גילו למשה את כל לבם מפני בושת פנים שהיתה להם מפניו. משה סבר שביקשו לחפור את הארץ כדי שיידעו היכן מקומות התורפה שמשם יעלו ויכבשוה – וייטב הדבר בעיניו. שאעפ"י שהקב"ה יעשה את מלחמותיהם, נכון הדבר שגם הם יעסקו בדבר בדרך הטבע...
ברם הם, עוד מחשבה אחת היתה בלבם: לדעת טיבה של הארץ הזאת, אם היא ארץ ככל הארצות ואפשר לחיות בה חיים של דרך הטבע, או שמא גם היא אינה אלא סגנון אחר של גן עדן; וכל החי בתוכה כחי בפלטרין של מלך ומידת הדין מתוחה שם תמיד; ושמא לא יוכלו גם שם לעמוד בדרך חיים שהארץ הזאת דורשת, ושהיא למעלה מדרך הטבע.

יום נעים!

בס"ד

יום **ג'**, **כא'** ב**מנחם אב** תש"ס (**22** באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

את המחשבה הזו לא גילו למשה מפני הבושה. שהרי מחשבה זו – כאילו אומרים למשה, רצוננו לראות את טובת הארץ לחיות בה , גם בלעדיך ובלי נסים גלויים בכל עת תמיד...

יום נעים!